

Arrest

nr. 119 392 van 24 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 oktober 2013 tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker (bijlage 11 *ter*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 december 2013.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ECHATTI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

1.1 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke

procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “De verzoekende partij heeft geen belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, met name de beslissing tot binnenkomstweigerings met teruggrijping - asielzoeker (bijlage 11ter), daar bij beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2013 de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij werd toegekend en zij werd toegelaten tot het Belgische grondgebied.” Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 20 december 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 11 februari 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 9 december 2013 opgenomen grond, verwijst zij in de eerste plaats naar de stukken en heeft in antwoord op de beschikking twee opmerkingen: ten eerste gaat het om tijdelijke bescherming, zodat zij haar actueel belang behoudt, overeenkomstig het arrest van de RvS nr. 83.657. Ook is er geen sprake van rechtsverwerking, gezien het twee verschillende instanties zijn die een beslissing hebben genomen. Ten tweede dient de Raad zich nog uit te spreken over de kosten van het geding. De verwerende partij verwijst naar de nota.

1.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing een beslissing tot binnenkomstweigerings met teruggrijping – asielzoeker betreft. Op 14 november 2013 werd haar door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, hetgeen door de verzoekende partij ter terechtzitting niet wordt betwist, waardoor zij bijgevolg ook werd toegelaten tot het grondgebied. Bijgevolg kan de vernietiging van de bestreden beslissing die haar de binnenkomst weigerde en tevens de teruggrijping tot gevolg zou hebben, haar geen voordeel meer opleveren.

Met haar verwijzing naar de stukken ter terechtzitting doet de verzoekende partij geen afbreuk aan het bovenstaande. Ook het feit dat de subsidiaire beschermingsstatus slechts een tijdelijke bescherming is, doet *in casu* niet ter zake, daar het tijdelijk karakter ervan niet wegneemt dat de verzoekende partij werd toegelaten tot het grondgebied. Daar waar de verzoekende partij verwijst naar arrest nr. 83 657 van de Raad van State, dat dateert van 25 november 1999, dient te worden vastgesteld dat dit arrest vaststelt dat het beroep zonder voorwerp is geworden wegens intrekking van de bestreden bouwvergunning. De verzoekende partij toont niet aan, en de Raad ziet in het geheel niet in, op welke manier dit arrest in voorliggend geval relevant zou zijn. Daar waar de verzoekende stelt dat er geen sprake is van

rechtswerking, dient te worden vastgesteld dat zij niet duidelijk maakt op welke manier dit betoog relevant is met betrekking tot het verloren gaan van het belang bij een beslissing tot binnenkomstweigerings met teruggrijving, wanneer de betrokkene alsnog werd toegelaten tot het grondgebied. Daar waar de verzoekende partij ten slotte stelt dat de Raad zich dient uit te spreken over de kosten, dient erop gewezen te worden dat dat de verzoekende partij het voordeel van de *pro deo* werd toegekend overeenkomstig artikel 9/1, 4° van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daar niet voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden overeenkomstig artikel 38/68-1 van de vreemdelingenwet tot het verschuldigd zijn van het rolrecht, met name "*de verzoekende partij geniet niet van het voordeel van de pro deo*", zijn er bijgevolg geen kosten en dient de Raad zich erover zodoende niet uit te spreken.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET